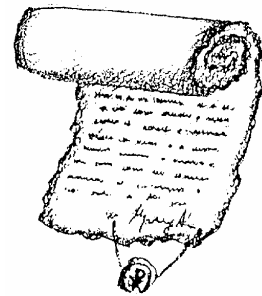

Hírlevél

A NAGYTÉTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

2007. június 10. Úrnapja

XV. évfolyam 3. szám

Úrnapja – Te Deum – Nyár (Fésületlen gondolatok a nyárelőn)

Megünnepeltük Húsvét ünnepét. 50 napon át a feltámadás örömét melengettük szívünkben. Pünkösöd ünnepe a húsvéti öröm betetőzése, egyben lendületvétel a hétköznapokba, hogy mindennap Isten szeretetében éljünk, és erről tanúságot tegyünk a világban.

Honnan mindehhez az erő? Jézustól, aki köztünk maradt az Oltáriszentségben, aki az Eucharishtiában nekünk adta önmagát. Táplál, megerősít, vezet. Amikor úrnapján Jézust ünnepeljük, amikor körülvisszük a templom körül, akkor arról a hitünkről teszünk tanúságot, hogy Ő valóságosan jelen van a kenyér színe alatt.

Az idei évben úgy alakul a liturgia rendje, a húsvéthoz kapcsolódó ünnepek ideje, hogy Úrnapja egyben a tanév végi hálaadás is. Van miért hálát adni. Hittanosainkért, a kicsikért és a nagyokért is. Közösségeinkért, mindazokért, akik hordozzák plébániánkat, közösségünket bármilyen módon. Hálát adunk örömeinkért és küzdelmeinkért, mert mindkettőben Isten erejét, szeretetét tapasztalhattuk meg.

És persze előre tekintve indulunk a nyári időszakba. Sok szép terve lehet mindegyikünknek. De fontos tudatosítanunk: Istennel való kapcsolatunkban nincs nyári szünet. Ugyanúgy vár minket napi imáinkban, vasárnapi Szentmiséinkben, bárhol is vagyunk. Keressük útjaink során a világ szépségét, és fedezzük fel mögötte a teremtő Istent! Így nemcsak a testi pihenést, hanem lelkünk megerősödését is szolgálhatja a nyári időszak.

A nyár ideje csendes készülődés lehet a szeptemberi missziós hétre. Azokat a kincseinket szeretnénk megmutatni, amelyek bennünk élnek, amelyeket Istentől kaptunk. Ezeket a kincseket tudatosíthatjuk a nyár folyamán.

Hálás szívvel köszönjük meg Isten kegyelmét, amelyet megtapasztaltunk, és bizakodva kérjük segítő erejét az előttünk álló időszakra is!

Fülöp Ákos
PLÉBÁNOS

A TARTALOMBÓL:

Olvassunk verset, mert érdemes!.....	2. oldal
Téténynek ékessége 11.....	2. oldal
Egy kirándulás emlékei.....	3. oldal
Újabb közös gondolkodásunk.....	3. oldal
Gyermekmise.....	3. oldal
Élő Rózsafűzér Budapest körül.....	4. oldal
Szomszédolás.....	5. oldal
Pünkösdi búcsú Csíksomlyón.....	6. oldal
Városmisszió - Budapest, 2007.....	6. oldal
Elsőáldozás.....	6. oldal
KEMPIS (részletek).....	8. oldal
Piroska és Farkas.....	8. oldal
Krónika.....	8. oldal
Naptár.....	8. oldal

Úrnapja közeledvén

Krisztus Szent Testének és Vérének ünnepe felé haladva hasznos megszívlelni az alábbi gondolatokat a szentáldozásról. Az idézet a IV. század legragyogóbb püspöke, Aranyaszájú Szent János beszédéből való:

„Senki se lépjen az Úr asztalához lelki éhség nélkül vagy hanyagul, hanem tüzes szívvel, vidám lélekkel és buzgósággal. Ha a zsidók állva étkeztek, saruban és bottal a kezükben, nagy sietség közben, mennyivel inkább kell neked készenlétben lenned. Ők Palesztinába készültek kimenni, ezért éltek utasként. Te pedig az égbe készülsz vándorolni. Ezért mindig készen kell állnunk. Kemény büntetés vár a méltatlanul áldozókra. Gondolj arra: mennyire botránkozol az árulón és itéled el a keresztrefeszítőket. Vigyázz, hogy vádolója ne legyél Krisztus testének és vérének. Azok megölték a mindennél szentebb testet, te bűnös lélekkel fogadod magadba. Pedig mennyi jót kaptál tőle. Nem elégedett meg azzal, hogy emberré lett, megkínózták, megölték, hanem még egyesül is velünk. Nemcsak hitben, de valóságban is előkészíti a testünket. Mennyivel tisztábbnak kellene lennünk, mikor ezt a Szent áldozatot magunkhoz vesszük. (Szent Pál apostol) az áldozásnak, az egyesülésnek egyetlen megfelelő módját említi: a tiszta lelkiismeretet. A lázas és belső bajban szenvedő nem ehetik kedve szerint, hogy el ne pusztuljon. Mennyivel inkább nem áldozhatunk gonosz vágyakozás közben, hiszen ez a betegségnél is rosszabb. Ha ezt a kifejezést használom, értem ezt tes-

tiségre, pénzsóvárságra, haragra, rossz sorsát nem feledőre egyaránt. Egyszóval: a rendetlen vágyakra gondolok. Ha áldozni jössz, mindezeket vedd le, és úgy vedd magadhoz a szent áldozatot. De ne gyere ide könnyelműen és lelki bajjaidtól gyötörtén, csak az ünnep kedvéért. De ha vágyódik a lelked és előkészültél, ne legyen akadály a hétköznap. Ünnep már az, ha jócselekedetet végzünk, jámbor a lelkünk, életünket Isten szerint irányítjuk. Ha így vagy, mindig ünnepeket ülhetsz, és mindig áldozhatsz.” (...) „Ezért is kérlek mindnyájatokat, hogy készületlenül, csak valamilyen ünnep okán ne közelítsetek az isteni Misztériumokhoz, hanem hogyha eldöntitek, hogy részt vesztek az Isteni Liturgián és áldoztok, napokkal előtte tisztítsátok meg magatokat gyónással, imával, az irgalmasság gyakorlásával, ügyelve a lelki dolgokra...”

Hogy milyen lelkületre is gondolt Aranyszájú Szent János, azt megismerhetjük az alábbi imából, melyet ő írt áldozási előkészület gyanánt:

„*En Uram Istenem, tudom, hogy nem vagyok méltó sem érdemes arra, hogy lelkem hajlékának födele alá jöjj, mert egészen pusztá és omladozó az, és nincsen nálam hely, amely méltó volna arra, hogy lehajtsd fejedet. De mert a magasságból megaláztad magadat miérettünk, ereszkedj le most is az én gyarlóságomhoz. És amint elfogadtad az értelem nélküli állapot barlangjában és jászlában való fekvést, úgy kegyeskedj betérni az én értelem nélkül való lelkem jászlába és bemocskolt testembe is; és amiképpen nem idegenkedtél bemenni a bűnösökhöz és együtt étkezni velük a bélpoklos Simon házában, úgy kegyeskedj bejönni az én bélpoklos és bűnös és gyarló lelkem hajlékába is. És amint nem taszítottad el magadtól ama hozzám hasonló paráznát és bűnöst, aki Hozzád járult és megérintett Téged, úgy könyörülj meg énrajtam bűnösön is, aki Hozzád közelíték és illettek Téged. És ahogyan nem utáltad meg az ő mosdatlan és undok száját, amely megcsókolt Téged, úgy ne utáld meg az én még mosdatlanabb és undokabb számat, sem gyűlölködő, undorító és bemocskolt ajkaimat, sem tisztátalan nyelvemet. Hanem legyen nékem a Te szentséges Tested és drága Véred parazsa gyarló lelkem és testem megszentelésére, megvilágosodására és megerősödésére, a sok vétkeim terhének megkönnyítésére, minden ördögi kísértéstől való megőrzésemre, minden álnok és gonosz szokásom elhárítására és akadályozására, szenvedélyeim elpusztítására, a Te parancsolataid betartására, kegyelmed befogadására és a Te Országod elnyerésére. Mert nem álnokul járulok Hozzád, Krisztus Isten, hanem bízva a Te kimondhatatlan jóságodban; és nehogy sokáig nélkülözve a Veled való közösséget, martaléka legyek az értelmi farkasnak. Ezért tehát könyörgök Hozzád Uram, aki egyedül vagy szent, szenteld meg lelkemet és testemet, elmémet és szívemet, veséimet és bensőmet, és egész valómat újítsd meg, és plántáld tagjaimba a Te félelmedet, és tedd eltörölhetlenné énbennem a Te megszentelésedet. És légy segítőm és oltalmazóm, békeségben vezérelve életemet, és a jobbod felől való jelenlétre méltatva engem a Te szentjeiddel együtt; a Te tisztaságos Anyádnak, a Néked szolgáló anyagtalan és tisztaságos Hatalmaknak és minden szenteknek közbenjárásai által, akik időtlen időktől kedvedben jártak. Amen.*”

Olvassunk verset, mert érdemes!

Dsida Jenő: Az utcaseprő

Hajnal. Dudolva ballagok hazafelé sok apró – cseprő dallal szívemben. Rámköszönsz, te szegény, piszkos utcaseprő. Oly tisztességtudón köszönsz, míg körülted porzik a reggel: egyszerre csordultig telek alázattal és szeretettel. Megállok és elnézem soká zsíros, barázdás arcodat, gémberegett, nagy kezedet, torzonborz sárga bajszodat fölötte a pálinka gőzzel. ... Őt látom most, a mennyeit benned, ó rongyos utcaseprő, ki sepred a föld szennyeit, ki világ bűnét elveszed és jó vagy minden emberekhez ... Testvér, ha az üdvösségre jutsz, rólam el ne feledkezz!

MG

„Téténynek ékessége” 11.

70 éve történt – a II. világháborút követő átalakításokról

A második világháború során, 1944. decemberében templomunk két helyen sérült meg.

Egy belövést kapott a torony, egyet a bejárat elöcsarnok. Szerencsére a találat ellenére a torony első három emeletén magmaradtak a kis löresszerű, lesarkított élű gótikus ablakok. A torony sérülését 1945-ben helyreállították.

Ugyanekkor épült az **oldalkápolna** épülettömege, mely korabeli tervrajzok szerint osztatlan, téglalap alaprajzú tér volt. A belső tér megosztása, a gyóntatófülke és előtér mai állapottal megegyező kialakítása 1947-ben készült el.

1947-ben cserélték ki a templom régi **padjait**. Az eredeti padokról annyit tudunk, hogy bár a templomot 1755-ben felszentelték, az 1759. évi Tétényi Canonica Visitatióban található egykorú leírás szerint „Padjai nem készek...” A régi padosorok a mai elrendezéstől eltérően a falakig futottak ki (a templomhajó falai mellett nem lehetett végigsétálni) és csak a két mellékoltár előtt hagytak szabadon néhány padosornyit területet, hogy szabadon oda lehessen menni.

A sokat emlegetett **bejárat** **kapu** áthelyezés is 1947-ben történt az előcsarnok háborús sérüléseinek kijávitásával kapcsolatosan. A régi előtérben állították fel a **Fájdalmas Szűz oltárt**, mely 1947-ig a torony földszintjén állt.

A templom építéstörténetének izgalmas kérdése a templom bejárat kapujának elhelyezkedése. 1947-ig a templom bejárata a sekrestye-oldalon volt, a jelenlegi sekrestyeajtótól balra. A sekrestye épületrészét a falkutatások a XVIII. század végére datálták, későbbre, mint a templomhajót, ami 1743-55 között épült. Az építéstörténetből hiányzik 50 év, amiről nem tudjuk, hogy hol volt a templom bejárata a sekrestye épülettömegének megépítése előtt.

Az 1947-es átépítéssel kapcsolatban több kérdés is felmerült: Egyrészt miért kerülhetett a templom bejárata a déli, sekrestyeoldali homlokzatra? Másrészt milyen érvek, indokok álltak a templom egyik legrégebbi szerkezetének a

gazdag szemöldökpárkányos, barokk kőkeretes bejárati kapunak az áthelyezése mellett – majd negyedszázaddal a II. Vatikáni Zsinat liturgikus terekre vonatkozó rendelkezéseinek gyakorlati megvalósítása előtt? A következő cikkben a felmerült kérdésekre próbálok választ adni.

Botos Eszter

Egy kirándulás emlékei

Közös kirándulásra indultunk a Baross – telepi hívekkel Pilisszántóra május 1-én.

A mi plébániánk előtt volt a gyülekező, ahol megbeszélést tartottunk, hogy mennyi üres férőhely van az összeült tíz kocsiban. Mikor az elosztás megtörtént és mindenki elhelyezkedett, elindultunk. Minden gond nélkül értünk a Pilis hegy lábánához s egy kis nekirugaszkodás után megkezdtük utunkat fölfelé. Több fiatal volt velünk, s ők nagyon készségesen segítettek annak, aki nem tudott lépést tartani.

Úgy a hegy közepe táján az elmúlt évben emeltek egy kis kápolnát Boldogasszony tiszteletére. Az alatta lévő kőbányából vájták hozzá az építőanyagot. Odaérve gyönyörű kilátás fogadott bennünket, a táj szépségét elragadtatva néztük a magasból. Megcsodáltuk a kápolnát is kívül – belül. Zsuzsa felolvasta nekünk, amit e helyről tudni illik, pl. mikor épült, és ünnepeken mennyi zarándok jön, két tornyából harangok hangja szólítja meg a híveket. Elénekeltek három szép Mária dalt, amelyet még a kocsijainknál lentmaradtak is hallottak. Aztán tovább mentünk még egy kicsit, a Pilis Keresztjéhez.

Onnan vissza a kocsikhoz, ahol kis pihenő és ebéd következett. A gyerekek fogócskázni és labdázni kezdtek, láttuk, jól érzik magukat. Az időjárás is kedvünkre volt egész nap.

Pilisszántóról átmentünk Pilisszentkeresztre, az egykori, tekintélyes méretű cisztercita kolostor romjaihoz. Egy nagy tábláról érdekes történelmi információkat olvashattunk. Például, hogy itt temették el Szent Erzsébet édesanyját, a Bánk Bánból ismert Gertrudist.

A kocsikhoz való visszatéréskor Ákos atya megemlítette, hogy az Emil cukrászdában nagyon finom fagyi kapható. Bejelentését nagy lelkesedéssel fogadta mindenki. Ezért egy kis kitérőt tettünk Pilisvörösvárra, de utána már valóban hazafelé vettük az irányt. Budakeszin azért még megálltunk, hogy pár képet készíthessünk a Himnusz emlékműnél is, amíg olvassuk a vers ismert könyörgését: „Hozz rá víg esztendő!”.

Hozzá gondoltam a mi kérésünket is: Uram, adj még sok ilyen együtt töltött szép napot híveidnek!

Heitzmann Ica

Újabb közös gondolkodásunk... - egyházközségi nap

Néhány éves kihagyás után újra összegyűltünk, hogy megosszuk egymással gondolatainkat, hogy szervezett módon, minden ember bekapcsolódhasson közös jövőnk, közös terveink kialakításába és megvalósításába. 2007. április 14-én ennek érdekében egyházközségi napot szerveztünk, ugyan mi más, mint, a városmisszió jegyében.

A szervezésnél nem voltak nagy meglepetések, hiszen előadónak azt a Michels Antal atyát sikerült meghívni, aki az őszi dél-budai közösségek találkozóján is az előadónk volt, és aki nagy lelkesedéssel és tapasztalattal a háta mögött tudott mesélni saját esztergomi plébániájának missziós tapasztalatairól.

A délután lefolyása is a korábbiakhoz volt hasonlatos, azaz a gyülekező alatt énektanulás, majd köszöntések, az előadás, beszámoló arról, hogy hol tartunk most a városmissziós hét szervezésében, kiscsoportos beszélgetések, a kiscsoportok beszámolói, közös gondolkodás, kérdések a plébános felé, és persze válaszok is, mise, majd közös étkezés, vacsora.

Jelen sorok írójának volt néhány személyes élménye a találkozó alatt, amelyet szívesen megosztok most hitbéli társaimmal.

Az egyik az a tapasztalat, hogy miközben a délután első fele a templomban zajlott, ezalatt két család is bemerészkedett a templom nyitott ajtaján, mert szerettek volna valamit látni belőle, és panaszkodtak, hogy amikor erre járnak, sosincs nyitva. Meglepődöttek tünnek azon is, hogy valamilyen program, egyikjük azon is, hogy vetítéses program zajlik.

Gyermekmise

Április 22-én délután, miután a kicsik (és apukáik) felébredtek az ebéd utáni alvásból, elindultak a 4 órára meghirdetett „gyermekmisére”.

Vannak kicsi gyerekek, akik még nem nagyon tudnak „rendesen” viselkedni a templomban, így a szülők sem tudnak egyszerre elmenni misére. Most viszont lehetett szaladgálni és kiabálni. Ákos atya a gyerekeknek beszélt, és el is magyarázta a mise különböző részeit.

Közben orgonaszó helyett egy lelkes gitáros csapattal énekeltek a dalokat. Volt, amelyet többször is, hogy az apróságok is megtanulják.

Az óvodás korosztály nagyon figyelt, Ákos atyát csendben hallgatták, az énekeket is énekeltek. A kétévesek túlkibálták az Atyát, így ő a végére majdnem berekedt, pedig mint tudjuk, kedves plébánosunknak normál körülmények között nem lenne szüksége kihangosításra.

A nagy zaj és nyüzsgés ellenére mindenki jól érezte magát. Szívesen megyünk máskor is. Reméljük, hogy Ákos atya tart még ilyet, s bírni fogják a hangszálai. Ja, és természetesen a csúszda fényesre lett szúrolva!

Megfigyeléseink szerint valószínű, hogy a hangos gitárszó bevonzott arra járó – egyébként nem templomlátogató – családokat is az eseményre!

Teiterék

Ebből a következőkre következtek, a következőkre gondoltam:

- Jó ötletnek tűnik, hogy legyen a templom minél többször nyitva, önmagában a létevel is vonz embereket.
- Fontos, hogy a betérők ne csak műemléket lássanak benne, hanem meglássák benne az életet. A mi élő hitünk nem múzeumi kiállítási darab!
- Nagyon jól esett volna, ha tudtam volna ennek a két betévedő családnak valami szórólapot, ismertetőt adni, amely egyrészt az ő elsődleges vágyukat, azaz a templomról való leírást tartalmazott volna, másrészt az élő egyházközségünkről egy ismertetőt, amely a későbbi kapcsolat felvételét biztosíthatta volna nevekkal, telefonszámokkal, feladatokkal.
- A városmisszió hetében persze a templom sokszor nyitva marad majd, de a kérdés, hogy ez a lelkiület megmarad-e bennünk majd a későbbiekben is, szervezünk-e például szombat délutánonként programokat, amelyek apropóján a templom nyitva lehet, amely programokra rendszeresen hívhatunk embereket, elhívhatjuk a szomszédunkat?

A másik tapasztalat az volt, hogy kevesen voltunk. Kérdés, hogy hol voltak a fiatalok, hol volt a képviselőtestületi tagok fele, akiknek az ilyen megmozdulásokon szinte állapotbeli kötelességük a részvétel?

Újabb tapasztalat, hogy az információk nem nagyon áramlanak közöttünk. Nagyon keveset tudtak az emberek a városmisszióról, arról, hogy van újonnan választott képviselőtestület, egyáltalán arról, hogy, hol tart ennek a folyamata, hogy van a plébánosnak világi segítője. Persze aki aktív, és jár valamelyik rendszeres programjára a plébániának, az ezekkel sokkal jobban tisztában van, de lássuk be, sokan közülünk még mindig a vasárnapi miselátogatásban, és az egyház egyéb szolgáltatásaiban látják hitéletük kiteljesedését, mint amilyen a keresztelesek, a bérmálások, a temetések elvégzése, elvégeztetése a pap által, és egyébként sokat nem tesznek az élő hit, az élő egyház, az ő saját egyházuk építése érdekében. De nekik is kellene az információk, hiszen ha a lehetőségek, a programok nem jutnak el hozzájuk, újra csak konzerválódik a jelenlegi helyzetük. Amennyiben folyamatos meghívást kapnak, akkor van csak a Szentléleknek is lehetősége arra, hogy például valamelyik programra elindítson bennünket. Tehát az informálás mindenképpen olyan cselekedet, amelyben az Isten munkatársai lehetünk az üdvörténetben. Ezért is jó többek között Hírlevelet írni és olvasni, és ezért örülök Ákos atya heti leveleinek is.

Nem szólítjuk meg az újonnan betérőket. Saját berkeinken belül sem vagyunk igazán missziós szemléletűek. Sokan ülnek közülünk úgy a vasárnapi miséken, hogy évek óta senki sem ment oda hozzájuk, és senki sem kérdezte meg őket, hogyan érzik magukat. Ezzel a hozzáállással szép műemlék templomunkban mi magunk is múzeumi darabbá válunk. Így senki sem mondja majd rólunk, hogy nézzétek, hogy szeretik egymást, de jó volna közéljük tartozni.

Utolsó és nagyon pozitív tapasztalat, hogy akik ott voltak az egyházközségi napon, mind teli voltak segítő szándékkal, tenni akarással. Nagy kérdés, hogy miközben ezekre az emberekre lehet majd alapozni, a többi ember bevonása hogyan történhet meg? Számomra ez most a legnagyobb kérdés, miközben megköszönöm a Mindenhatónak, hogy ez a találkozó sem múlt el új ismeretség kötése nélkül, tehát már megérte a szervezés.

Mindenki irányába szeretettel: Szeibert András

Élő Rózsafüzér Budapest körül

Másfél évvel ezelőtt keresett meg minket egy fiatalember, azzal az ötlettel, hogy szeretne egy zárandoklatot szervezni 2007-ben, tavasszal, Budapest körül. Az eredeti gondolat Bécsből származik. 2003-ban, az ottani városmisszió évében, ösztöndíjasként vett részt az első „élő rózsafüzér a város körül” zárandoklaton. 2007 május 12-ig egy 30 fős csapat állt fel és rendszeres, aktív munkával koordinálta azt a zárandoklatot, melynek egy részét megtapasztalhattuk mi is.

Az öt helyszínről, összesen kilenc irányba indult csoportok útvonala úgy ölelte körül Budapestet, mint egy rózsafüzér, érintve a város körüli kegyhelyeket. Az Élő rózsafüzér zárandoklat gyalogos, természet-közeli, imádságos kirándulás volt egymással, Krisztussal és a Szűzanyával. A nap végén öt plébánián két-két zárandokcsapat találkozott egymással és a helyi hívekkel.

Felemelő volt délelőtt hallgatni a Mária rádióban a zárandokok jelentkezéseit. Arra a megállapításra, hogy esik az eső a következőt válaszolta egy fiatal lány: „Igen, esik, de minket nem érdekel. Megyünk, imádkozunk, a többi nem a mi dolgunk”. Ezek után fél órával Nagytétény felett felszakadozott a felhő, kisütött a nap. Egész nap folyamatos kapcsolat volt a zárandokcsoportok vezetőivel, akik folyamatosan jelezték, mennyien vannak éppen a csoportban. Egyikük már az induláskor – ekkor még esett az eső – 162 főt számolt meg, majd délután már közel négyszáz ember közeledett Nagytétény felé. A másik irányból százan indultak el. Útközben még ötvenen csatlakoztak hozzájuk.

Nem nagyon lehet leírni azt az élményt, amikor 5-600 ember az egynapos kimerítő gyaloglás után megérkezik. A fogadás és a találkozás öröme, a barátok, ismerősök összeölelkezése, a közös hálaadó szentmise, majd az azt követő szeretet-lakoma mindannyiunk számára biztatásként és erősítésként hatott. Megtapasztaltuk: sokan vagyunk – utólagos számolások szerint közel 6000-en vettek részt a teljes zárandoklaton. Ezt a békés együtt-zárandokolást az egyház útján érdemes meg- és felmutatni mindenkinek.

Nagy Lali és Kata

Egy zarándok utinaplója

A Budapest körüli zarándoklat napja május 12-re esett. A Szűzanya hónapjában, egy nappal az első fatimai jelenés 90. évfordulója előtt egyszerre indultak el a zarándokcsoportok, hogy rózsafüzér alakban körüljárják a magyar fővárost, Isten kegyelmébe és a Szűzanya oltalmába ajánlják azt. Nagytéténybe Farkasrétről illetve Soroksár felől indultak csoportok.

Közben azért imádkoztunk, hogy omoljanak le azok a lelki falak, melyek a város lakóit Istentől, egymástól és a boldogabb élettől elválasztják.

Amikor először hallottam a zarándoklatról, s a nagytétényi egyházközség ebben vállalt „fogadó-plébánia” feladatköréről, már akkor tudtam, hogy én az imádságos zarándoklaton szeretnék részt venni, s a szép és nemes szolgálatot másokra bízom. Itt szeretném megköszönni a magam és más zarándokok nevében mindazt a szolgálatot, melyet értünk tettek. Gondolok a süteménysütőkre, a szendvics- és innivaló-készítőkre, rendezőkre, technikai munkatársakra, kihangsúlyozókra, énekszolgálatokra, stb.

A farkasréti reggel hét órai indulást kicsit korainak találtam, így egy kis „csalással” csoportunk Gazdagréten, a Szent Angyalok plébániatemplomnál csatlakozott 8:15-kor a Farkasrétről indulókhoz. Itt csoportonként kaptunk egy zarándok-imafüzetet, s fejenként egy Élő-rózsafüzér kitűzőt sárga-fehér szalaggal. Ezt rögtön pulóverünkre tűztük illetve az esőkabátra, mely hamar előkerült, amint kezdetét vette zarándoklatunk. De ez az apró szemű eső nem hogy a kedvünket nem vette el, de talán ettől még nagyobb elszántságot, odaadást éreztünk magunkban, hogy vállaljuk, amiért jöttünk. A csoport legelején a keresztyvő haladt, majd egy fiatal ciszter atya hátizsákkal, mikrofonnal, rózsafüzérrel a kezében vezette az imádságot. Mi, zarándokok igyekeztünk együtt maradni, mint csoport, hogy ne szakadjunk le egymástól (ami akár háromszáz főnél nem volt egyszerű), és próbáltuk együtt mondani a rózsafüzért. Hol csatlakoztak hozzánk, hol elfáradt valaki, s nem folytatta velünk tovább. Az életkor is változó volt. Főleg ifjak, fiatal felnőttek, de idősek (80 éves is volt köztünk!), s helyenként babakocsis családok is bekapcsolódtak.

Számomra a legemlékezetesebb a város megáldása volt. Gazdagrétről a Dobogó hegy (volt Olimpia park) felé vonultunk imádkozva. A hegy tetején megálltunk, a város felé fordultunk, és letekintettünk a fővárosra. A zarándokfüzetből együtt imádkoztunk Budapestért, az itt élőkért. Áldó imádság hangzott el. Az Ószövetségből Ábrahám és az Úr párbeszédét olvasták fel, amint alkudozik Szodoma város megmentéséért (ha csak 50 igaz lakik is a városban, ne pusztítsa el azt az Úr). Az Újszövetségből a Jeruzsálemre tekintő síró Jézust hallottuk, saját városunkra gondoltunk közben. Majd együtt elénekeltük az Isten hazánkért térdelünk elődbe... éneket, közben – mintha az ég meghallgatná imánkat – elállt az eső, kitisztult az ég, s a napocska is előbújt, s velünk maradt egész nap.

Utunkat továbbfolytatva a Kelenvölgyi Szentháromság plébániatemplomhoz értünk. Én még itt sosem jártam. Elhatároztam, hogy egyszer eljövök ide Szentmisére. Próbáltam a zarándokok között kelenvölgyi hívőt találni, de éppen nem sikerült. Helyette nagy meglepetésemre kecskeméti Szent Imre plébániai híveket találtam, akiket a budapesti Szent Imre plébánia hívott meg szeretettel erre a zarándoklatra. Nem sokára a Rózsavölgybe értünk, s egy nagyon meredek lépcsős szakasz következett. Ez bizony igencsak megdobogtatta a szívünket. Jó volt látni, hogy valaki egy idős nénitől átvette a hátizsákját. Végül felértünk a Balatoni úthoz, s vártuk, hogy a Mária-rádiót hallgatva megszólaljon a déli harangszó, s együtt elimádkozzuk az Úrangyalát. A harangszó megszólalt, de Úrangyala helyett húsvéti időben a Mennyei királyné-asszonyát imádkozzák délben. Ezt én nem tudtam, de az atya mosolyogva mindenkit megnyugtatott, hogy senki sem követ el rosszat, ha ilyenkor is az Úrangyalát imádkozza.

Utunk ezután a Kamaraerdő árnyas ösvényén vezetett tovább. Milyen szép volt imádkozni a rózsafüzért, miközben szemünk az üdezőld természetesen pihent. Nagy pihenés következett a Kamaraerdő közepén, a Nagyréten. Elfogyasztottuk az elemőzsiánkat, leheveredtünk a fűbe, de voltak, akik gyerekekkel rúgták a bőrt (biztos csak nemrég csatlakoztak a zarándoklathoz, s még nem fáradtak el). Majd folytattuk utunkat. Legközelebb a Szoborparknál álltunk meg, ahol verssel és imával gondoltunk az elmúlt évtizedek áldozataira. Már Budatétényben jártunk a Szent Mihály kápolnánál, majd a Verbiták Názáret tanulmányi házánál, s egyre több tétényi hívőt ismertem fel, akik csatlakoztak hozzánk. Rostás Sándor verbita atya spanyolul megáldotta áldások zuhatagával a zarándoklat résztvevőit, élő s már elhúnyt közeli és távoli szeretteinket. Rövidesen a budatétényi Szent István templom hús padjaiban pihentünk meg, miközben Udvardi László atya a templom nevezetességeit igyekezett bemutatni. Idő hiányában – sajnos – ennek csak töredékét tudta elmondani, de ezt vidáman, jó hangulatban tette.

Baross Gábor telepen, a Doni emlékhelyen talákoztunk Verőczei Gábor atyával. Innen továbbindultunk a célállomás, a mi nagytétényi plébániánk felé. Körülbelül 17 km volt mögöttünk. Bizony jóleső érzés volt, hogy mindjárt megérkezünk, hazaérünk. Bevallom, amikor a Bartók Béla úti lakótelep mellett elkanyarodtunk a templomunk felé, átfutott az agyamon, ne forduljak-e inkább a lakótelep felé, s itt érjen véget számomra a zarándoklat. Társaim persze nem engedték, hogy e fáradságból adódó gyengeség eltántorítson eredeti célomtól. Így továbbtartottam velük. Körülbelül 18 óra felé értünk a Nagyboldogasszony templomhoz, ahol a kedves hívek először is hideg frissítővel kínáltak minket és énekszótól zengett a templomunk. Ki-ki felfrissíthette magát, s a templomban vagy a templomkertben elfoglalhattuk a padokon a helyeket, várva, hogy a soroksári zarándokok is beérkezzenek, s a helyi hívekkel együtt megkezdődhes-

Szomszédolás

Dr. Udvardy György segédpüspök úr május 30-án szentelte fel a budatétényi plébániatemplom új színes üvegablakait és temetkezési helyét. Utána a Szent Imre Otthonban ünnepeltek a hívek és vendégeik.

sen az ünnepi zárószentmise, mely méltó megkoronázása a napnak. A Szentmisét (többek között) Pákozdi István atya mutatta be. A Szentmise utáni agapén rengeteg finom szendvics és sütemény várt mindnyájunkra.

Visszagondolva szép élmény volt, hogy ilyen sokan részt vettünk ezen a zarándoklaton, hogy öröm és béke az egyetakarás sugárzott az arcokról. Jó volt együtt a jelenlétünkkel s az imánkkal tanúságot tenni az élő egyházzól.

Maya

Pünkösdi búcsú Csíksomlyón

Május 25-én, pénteken reggel keltünk útra 90 fő társaságában, két busszal Erdélyország távoli, havasokkal körülvett medencéjébe, Csíkba. Lelkiekben felkészülve, mégis nagy izgalommal és várakozással indultunk a székelyek híres búcsújáró helyére, az összmagyarság híres miséjére.

Tusnádon volt a szálláshelyünk, onnan szombat reggel a közeli Csíkszeredára buszoztunk. Az országúton rengeteg, szintén a búcsúba tartó szekeres, gyalogos keresztalját előztünk.

Csíkszeredától ilyenkor csak gyalog lehet eljutni Csíksomlyóra. Széles az út, de így is két és fél órát araszoltunk a hatalmas tömegben, míg táblánkon Budafok-Tétény keresztalja felirattal, zászlókkal, kereszttel

a Kegyetemplomhoz érkeztünk. Ott hangosbemondón köszöntöttek bennünket (is) a Mária Rádió közvetítésében. Innen indultunk tovább, felfelé, a Nagy- és Kíssomlyó nyergébe, a 12 órakor kezdődő szentmise színhelyére. Több „sugárban” kígyóztak fel a zöld hegyen a világ minden részéből érkező magyarok fekete, zászlós, táblás, éneklő sorai.

A búcsúnak mindig van jelmondata, az idén ez volt: *Magasztalja Ielkem az Urat*. Imádkoztunk a Szűzanyához, elmondtuk Neki örömmünket, bánatunkat.

A Ielkünkét melengető szentmise után betértünk a Szalvator kápolnába. Imádkoztunk, énekelünk az otthon maradtokért. Kezdeményezésünkhöz sokan kapcsolódtak.

Aztán indultunk együtt vissza a hegyről. Sok ismerőssel és barátal találkoztunk. Megtapasztaltuk, milyen az időjárás ilyenkor Csíkban, zuhogó esőben araszoltunk a buszunkhoz.

Pünkösöd vasárnapján résztvettünk a gyönyörű szép, Makovecz Imre által tervezett csíkszeredai Szent Kereszt templomban a 10 órakor kezdődött szentmisén, ahol éppen bérmálás volt.

Ezután mentünk felfedezni Gyergyó, a Békás – szoros és Erdélyország további szépségeit. Sokat gyalogoltunk, sokat buszoztunk, de nagy élmény volt!

Nagytétényi zarándokok kis csoportja (jankisnémvár)

Városmisszió 2007. szeptember 16-22.

Mottó: Ami számunkra a legfontosabb, azt szeretnénk megmutatni a világnak.

Városmisszióra készülünk. Sokaknak talán ismerősen cseng ez a mondat, mások számára talán idegenül hangzik. Pedig közeledik az a hét, amikor meg kell mutatni magunkat a körülöttünk élőknek. Ezért érdemes tisztázni egy-két dolgot!

„Valamennyiünk legmélyebb hivatása az Evangélium továbbadása. ... Hitelesen megélt, Krisztusból táplálkozó szent és szeretetteljes életünk, igaz tetteink önmagukban is hirdetik Isten országát az emberek között.” /Kunszabó Zoltán/

„A tanúságtétel első formája a misszionáriusnak, a keresztény családnak és a templomi közösségnek az élete, amely új magatartásmintát közvetít.” /Redemptoris Missio apostoli buzdítás/

Csakhogy ezt a magatartásmintát senki nem látja, ha nem mutatjuk meg neki. A városmissziós hét arról szól tehát, hogy az Evangélium legfontosabb üzenetét: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy aki Benne hisz, el ne vesszen, hanem örökké éljen. „ / Jn 3, 16/ elmondjuk az embereknek. Ez az üzenet röviden annyit, hogy Isten ma szeret téged. Persze a bűn elszakít tőle, de a bűnbocsánat szentségében megadja a hazatalálás lehetőségét.

Erről mi tudunk, de sokan nem. Az, hogy itt áll a templom és vannak benne emberek, akik szeretik és segítik egymást, akik számíthatnak társaikra bármikor, akik közösségben élve könnyebben elviselik a bajokat, örömeiket – számunkra természetes, de sokak számára nem az. Az a feladatunk tehát, hogy ezt mutassuk meg a tétényieknek a városmisszió hetében.

Ehhez találtunk ki mindenféle programot, de minden erőlködés-

AZ ELSŐÁLDÓZÁS

A szülők áldást mondanak gyermekeikért, és kezdetét veszi a szentmise. Aztán minden úgy folytatódik, mint a rendes mise, de valami azért mégis más. Megújítottuk a fogadalmunkat, és az előző napi gyónásra gondoltam, hogy mindent elmondtam vajon, amit kellett? És mire végig gondoltam addigra már szinte lehetett is menni az Első áldozáshoz. Az Atya belemártotta az ostyát a borba és már a nyelvemen is volt a Szentostya. Erre az érzésre vártam, amióta hittanra járok. Csodálatos volt ez a Vasárnap.

Most már viszont mindig arra gondolok, hogy minden vasárnap áldozáshoz tudjak járulni, és ezért megpróbálok úgy viselkedni és élni, hogy ehhez méltó legyek.

Szóke Katalin (egy 3. osztályos elsőáldozó)

sünnének egy célja van, hogy az emberek halljanak Krisztus megváltó szeretetéről. Mivel a plébánia közösség - nevében is benne található: egyházközség-, ezért a misszió mindenkinek, aki a közösséghez tartozik szívügye kell, hogy legyen!

Persze itt nem arról van szó, hogy erőszakkal beszéljünk úton útfélen a járókelőknek akár meg akarják hallgatni, akár nem. Kínáljuk fel a lehetőséget, hogy megnézhessek, mit is csinálunk mi itt. És ha már hajlandók közelebb merészkedni a templomhoz, akkor talán fölteszik a kérdéseiket, akkor talán elő lehet hozakodni örömünknek okával is. Természetesen nagyon finoman és udvariasan. És aztán, ha szeretnének, be is kapcsolódhassanak a közösség életébe.

Azt is tudjuk, hogy sokakban közülünk nem tetszést vált ki ez az egész missziósi, nincs kedvük kiállni és megvallani a hitüket, úgy érzik alkalmatlanok rá. Ez egyáltalán nem baj. Azért vannak a különféle programok, hogy lehetőleg mindenki megtalálja azt, ami neki kedvére való.

Azt azért tudatosítani kell magunkban, hogy valamilyen feladatot mindenkinek fel kell vállalnia, hiszen: „A kereszténység életforma, amely minden pillanatban kihívás elé állít bennünket.” /Kunszabó Zoltán/

Ez a hét, egy közös kihívás számunkra. A közösség megmutatása csak közösségben történhet. Nem félni kell tőle, hanem olyan lehetőségként fölfogni, amely meg tudja újítani a plébánia életét.

Ha ilyen szemmel, és imádságos lelkülettel tekintünk rá, akkor egészen biztos, hogy sikerülni fog. Hiszen nem is lehet rajta semmit elrontani. Mert az egésznek az a célja, hogy hitünk titkát, örömünk okát megmutassuk.

Végezetül álljon itt XVI. Benedek pápa székfoglalási szentmiséjének homiliájában elhangzott mondata, mely jól illik a városmisszió gondolatához: *"Számunkra nincs szebb annál, mint ha elér és megragad minket az evangélium és Krisztus. Mert számunkra nincs szebb annál, mint megismerni Őt és közölni másokkal a vele való barátságot."*

Boronkai Zsuzsa

A Városmisszió Nagytétényi program-terve

Időpont	Program és felelősök
Szept. 14. péntek 20:00	Espereskerületi plébániáink közös keresztút járása a budafoki kávérián (Felelős: Vargáné Eta)
Szept. 15. szombat 15:00 – 22:00	„Nyitott templom” templomtörténeti és liturgiai vezetéssel. (Felelős: Kálmán Gabi)
Szept. 17. hétfő 16:00 – 19:00	Szentségimádás a kápolnában, bábjáték, gyermekfoglalkozás, könyvárusítás, zsíroskenyér a templomkertben (Felelős: Boronkai Zsuzsa, Kuzmichné Annamária)
Szept. 18. kedd 16:00 – 18:30 18:30	Gyermekfoglalkozás, könyvárusítás, zsíroskenyér a templomkertben (Felelős: Boronkai Zsuzsa, Kuzmichné Annamária) Klasszikus zenei és opera koncert a templomban (Felelős: Koncz Endre)
Szept. 19. szerda 17:00	Könnyűzenei koncert a Bartók lakótelepi nagy játszótéren könyvárusítás, zsíroskenyér (Felelős: Boronkai Zsuzsa, Kálmán Gabi)
Szept. 20. csütörtök 16:00 18:30	Gyermekfoglalkozás, könyvárusítás, zsíroskenyér a templomkertben (Felelős: Boronkai Zsuzsa, Kuzmichné Annamária) Táncház, magyar népi táncok tanítása a templomkertben. (Felelős: Monostori Gábor)
Szept. 21. péntek 18:30	Részvétel a fátylós felvonuláson és szentmisén a Gellért-hegyen (Felelős: Vargáné Eta)
Szept. 22. szombat 19:30	Utcabál a Szt. Flórián téren (Felelős: Boronkai Zsuzsa)

A városmisszió hetében (H-P) reggel 7:30-kor lesznek szentmisék, délután a kápolnában ima-alkalom, a templomban vezetés. A rendezvényeken lesz beszélgető sátor, életvezetési, nevelési tanácsadás, vérnyomásmérés. A gyermekfoglalkozásokon origami, arcfestés, lufi-csavarás, stb.

Kérjük a kedves híveket, hogy a heti program eseményeinek segítésére (szervezés-rendezés, szállítás, rakodás, kenyér-kenés, stb.) jelentkezzenek a felelősöknél!

Koncz Endre

Keresztrejtvény

1			C			S		
2						E	T	
3		G		H				
4	Á				R			
5				E		I		S
6		M						
7	Á					L		

1/ ... Pilátus, római helytartó Jézus elítélésekor

2/ Angyal ..., ahogy Máriát köszöntötte Gábel arkangyal

3/ Virágvasárnapról Nagyszombatig tartó időszak neve

4/ Egyházi alkalmazott, aki a Szentmisén közreműködik

5/ ... mozgalom, mely a keresztény egyházak egységét szorgalmazza

6/ Természetfeletti képességekkel rendelkező jós, gyógyító

7/ Ószövetségi próféta, akinek két szentírási könyvet is tulajdonítanak

A megfejtés a közelmúlt egyik ünnepe

PIROSKA ÉS FARKAS

világmegváltó problémát tárgyaltak a hittanóra után: Ha sokkal több a temetés, mint a keresztelés, ki fog halni a kereszténység Európában és Magyarországon!

Hazaérve tragikus hangon kérdezte Piroska: - A hitetlen emberek száma egyre nő, a hívőké meg csökken. Mi lesz így velünk, nagymama?

Nagymama nemhogy elkomolyodott volna, mosolyogva válaszolt: - Kicsit vitatkoznék veled! Szerintem minden ember hívő.

- Talán viccelni tetszik? – kérdezte Farkas megdöbbenve.

Már hogy lennének az istentagadók hívők?

Nagymama szeme huncutul csillogott. - Én kétféle hívőt ismerek. Az egyik hisz Istenben, a másik pedig abban hisz, hogy nincs Isten. Biztos tudása erről ma senki emberfiának nincsen, egyik álláspont sem bizonyítható tudományos módszerekkel!

A gyerekek úgy meghökkentek, hogy egy hang se jött ki a torkukon, nagymama pedig nyugodtan folytatta:

- Az a lényeg, hogy mi hiszünk Istenben, mi úgy kívánunk gondolkodni, cselekedni, hogy az örök életre jussunk. És ez független attól, hogy mások, esetleg nagyhangú és magabiztos emberek nem így tartják.

Mivel az ifjak még mindig hallgattak, nagymama beszélt helyettük is: - Tudom Farkas, hogy szereted, ha ti győztök a meccsen. És lehet, hogy fociban a többség képes összeválogatni az erősebb csapatot. De a mi bírónk Jézus, és Ő az égi szabályok szerint fog minket megítélni. Ezért ha kis hazánkban vagy bármilyen körben a hitünk miatt nem tartoznánk a többséghez, akkor mi tudatosan és öntudatosan vállaljuk a kisebbségi létet.

Aztán elnevette magát nagymama: - Nahát, sokat beszéltem? Ti meg megkukulatok? Ha nincs semmi kérdésetek, akkor gyerünk a konyhába! Cseresznyésrétest készítettem, a gyümölcsszezon elején jól szokott esni!

ke

KEMPIS

(Részletek)

Első könyv

11.

**Nagy belső békében élhetnénk,
ha nem avatkoznánk folyton mások szavába,
cselekedeteibe,**

amelyhez nincs semmi küzünk.

**Minket nagyon lekötnek indulataink,
sokat törődünk azzal, ami mulandó.**

**Ritka eset, hogy egyetlen hibánkat is
tökéletesen leküzdénénk,**

**s a mindennapos előrehaladásért nem törjük
magunkat:**

ezért maradunk hidegek és lanyhák.

**Ha évről évre csak egy-egy vétünkét kiirtanánk,
hamar tökéletes ember válnék belőlünk.**

Csakhogy sokszor épp ellenkezőleg . . .

**Úgy volna rendjén, hogy buzgóságunk gyarapodjék,
és a jóban napról napra előbbre lépjünk**

Kempis Tamás: Krisztus követése

(Fordította Jelenits István Dr. Ecclesia, Budapest, 2004. Kilencedik kiadás.)

KRÓNIKA

Április 14. Egyházközségi Nap a plébániakertben (Pusztasándor közösségi házban).

Április 15. Imaest Nagyboldogasszonnyal nemzetünkért: Rózsafüzér – szentmise – szentségimádás.

Április 22. Gyerekmise.

Április 23. 19.30 ó. Plébániaközi városmissziós megbeszélés.

Május 1. Autós kirándulás Pilisszántóra.

Május 3. Tűzoltók szentmiséje. (Május 4.: Szt. Flórián napja)

Május 6. Anyák napján a 10 órás szentmisén a hittanosok kedves mini-műsorral, Ákos atya egy – egy szál virággal köszöntötte a jelen lévő édesanyákat és nagymamákat.

Május 12. Élő rózsafüzér Budapestért – Zarándokok Nagytétényben.

Május 13. Elsőáldozás.

Május 15. Imaest Nagyboldogasszonnyal nemzetünkért: Rózsafüzér – szentmise – szentségimádás.

Május 25-28. Zarándokút Csíksomlyó búcsújára.

Május 27-28. Pünkösd ünnepe.

NAPTÁR

Június 15. (p.) Imaest Nagyboldogasszonnyal nemzetünkért: Rózsafüzér – szentmise – szentségimádás.

Június 16. (sz.) Papszentelés Esztergomban.

Június 21-28. Hittanos tábor Miskolc-Tapolcán.

Augusztus 15. (sz.) Nagyboldogasszony ünnepe – Templombúcsúnk napja.

A Hírlevelet kiadja: a nagytétényi római katolikus egyházközség.

Alapította: Verőcei Gábor plébános és Szeibert András, Felelős kiadó: Fülöp Ákos plébános

Szerkesztik az erre jelentkezők, írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak, vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban, azok a következő személyeket keressék:

Koncz Endre (1225. Budapest, Tenkes utca 4/a.

Tel: (1) 207-5977),

Németh András (2440. Százhalombatta, Strand utca 44.

Tel: (23) 357-195).

A plébánia levelezésekre is be lehet dobni híreket, üzeneteket.

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg. Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 20 Ft. A költségek fedezésére adományokat elfogadunk.